

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobců: a) **I. J.**
státní příslušnost Ukrajina

b) **L. J.**
státní příslušnost Ukrajina

c) **P. J.**
státní příslušnost Ukrajina

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-526/ZA-ZA11-K02-2018, ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-657/ZA-ZA11-K02-2018 a ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-658/ZA-ZA11-K02-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloby **se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý **se určuje částkou 15 480 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce I. J. domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Žalobkyně L. J. a žalobce P. J. se domáhají rovněž zrušení napadených shora uvedených rozhodnutí, jimiž bylo vysloveno, že jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany v jejich případě byla zastavena podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona.
2. Usnesením ze dne 22. 2. 2019 č. j. 61 Az 14/2019-19 krajský soud žaloby žalobců spojil ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 61 Az 14/2019 a žalobcům na jejich žádost ustanovil zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislava Bártu.
3. Podáním ze dne 19. 3. 2019 doplnil právní zástupce žalobců jejich blanketní žaloby tak, že žalovaný „*nesprávně posoudil relevanci, věrohodnost a význam nových skutečností spočívajících v informaci ukrajinského konzulátu o nemožnosti potvrzení státního občanství žalobců a) a b)*“. Žalobci namítali, že jim v případě návratu do země původu hrozí pronásledování a vážná újma, jelikož nemají doklady a podle tvrzení ukrajinského konzulátu v České republice pro Ukrajinu neexistují. Žalovaný zcela zkratkovitě a účelově posoudil obsah předmětného vyjádření ukrajinského konzulátu a z toho vyplývající možnost vážné újmy spočívající v tom, že jejich původní domovský stát z nepochopitelných důvodů tají informace a vzbuzuje tak oprávněné obavy o jejich možném osudu v případě nuceného vycestování. Žalovaný nesprávně posoudil předmětný skutkový stav týkající se významu, relevance, kontextu a věrohodnosti nově vzniklých dokumentů, které žalobci přiložili k žádostem o mezinárodní ochranu a založil tak

nesprávnost všech tří napadených rozhodnutí. Domáhají se proto, aby tato rozhodnutí byla zrušena.

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí podaných žalob. Odkázal na zákon Ukrajiny o občanství č. 2235/III ze dne 18. 1. 2001 (platné znění po novele 2011) a svá předchozí rozhodnutí, kde se obavami žalobců z nemožnosti prokázání jejich občanství dostatečně zabýval. Poukázal na to, že žalobce a) se ani v nynějším řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nezmiňuje o tom, že by ze závazku státního občanství Ukrajiny sám vystoupil ani neuvedl žádný z dalších důvodů v citovaném zákonu uvedených, pro které by měl státní občanství Ukrajiny pozbyt. Žalobce a) může obdržet na ukrajinském zastupitelském úřadě náhradní doklad, pokud prokáže občanství Ukrajiny a registraci na jejím území. Pokud takové doklady nemá k dispozici, má možnost požádat úřad Státní migrační služby Ukrajiny o ověření občanství a registraci své osoby. Stejně tak žalobci b) a c) v průběhu správního řízení neprokázali, že by v souladu s platnou ukrajinskou legislativou pozbyli státní občanství Ukrajiny.
5. Krajský soud vycházel z napadených rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-526/ZA-ZA11-K02-2018, ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-657/ZA-ZA11-K02-2018 a ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-658/ZA-ZA11-K02-2018 a z obsahu připojených správních spisů žalovaného též jednacích čísel a poté dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání napadených rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době jejich vydání žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
6. V souladu s výše poukazovaným ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. považuje krajský soud za potřebné připomenout, že všechna tři napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích v podstatě jediného žalobního bodu, který obsahovalo podání právního zástupce žalobců ze dne 19. 3. 2019, jímž na výzvu soudu žaloby žalobců doplnil. Zásadní žalobní námitkou byl nesouhlas žalobců v tom, jakým způsobem žalovaný hodnotil vyjádření ukrajinského konzulátu v Brně, z něhož žalobce a) dovozoval, že bylo poprvé osvědčeno, že nedisponuje ukrajinským občanstvím a že jej Ukrajina odmítá uznat za svého občana. Žalobce a) nesouhlasil s názorem žalovaného, že je stále občanem Ukrajiny a že není tedy potřebné zvažovat, zda by po návratu na Ukrajinu byl vystaven nebezpečí vážné újmy spočívající v absenci občanství této země. Vyjádření ukrajinského konzulátu nepovažoval žalovaný za důležité ani v případě žalobců b) a c); naopak toto vyjádření dle žalovaného nemohlo nic změnit na tom, že v případě těchto žalobců se jedná o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a že hrozba spočívající v absenci ukrajinského občanství u těchto žalobců byla již řešena v předchozích azylových řízeních.
7. Z obsahu správního spisu žalovaného č. j. OAM-526/ZA-ZA11-2018 týkajícího se žalobce a) krajský soud zjistil, že podal žádost o mezinárodní ochranu dne 13. 6. 2018. V průběhu správního řízení o této žádosti vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je jeho obava z návratu do vlasti pro nemožnost potvrdit jeho občanství Ukrajiny. V případě vstupu na území Ukrajiny do doby potvrzení jeho totožnosti mu hrozí umístění ve vazbě. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaného

dne 4. 7. 2018 mj. uvedl, že když se v roce 1995, kdy mu byl odcizen cestovní doklad, obrátil na ukrajinskou ambasádu v Praze, kde mu bylo sděleno, aby prokázal svůj legální pobyt v ČR. Žádné rozhodnutí z ambasády neobdržel. Žádost na této ambasádě dále žádným způsobem neřešil. V roce 2016 během žádosti o trvalý pobyt v ČR se znovu obrátil na ukrajinský konzulát v Brně, kde mu úředník po telefonátu do Kyjeva sdělil, že mu nemůže vydat cestovní doklad ani potvrzení o totožnosti, protože žádné doklady neměl a že mu podle jeho původního sovětského průkazu totožnost nepotvrdí. V případě návratu by mu hrozilo umístění do vazby z důvodu zjištění totožnosti, protože v důsledku absence dokladu by šlo o nelegální vstup. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že výše uvedená žádost žalobce o mezinárodní ochranu je v pořadí již čtvrtou. Poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 21. 7. 1995, tato žádost byla zamítnuta dne 6. 10. 1998. Podruhé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 6. 2004, o které žalovaný rozhodl dne 22. 7. 2005 rozhodnutím č. j. OAM-2068/VL-20-P14-2004 tak, že žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 65 Az 289/2005-51 ze dne 19. 6. 2006 zamítnuta a kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu v Brně odmítnuta pro nepřijatelnost. Třetí žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce 5. 10. 2009. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2013 č. j. OAM-575/VL-18-K01-2009 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. V rámci tohoto řízení se žalovaný mj. zabýval problémem prokázání občanstvím žalobce před ukrajinskými úřady a v odůvodnění svého rozhodnutí k tomu uvedl, že příslušné zastupitelské orgány Ukrajiny v ČR sice odmítly žalobci a jeho rodinným příslušníkům vydat cestovní doklady Ukrajiny, avšak zároveň jej informovaly, že je mohou vybavit osobním průkazem pro navrácení na Ukrajinu, jakožto náhradním cestovním dokladem, po jehož obdržení je nezbytné se dostavit na příslušný zastupitelský orgán, vyplnit odpovídající žádost a po ověření totožnosti a státní příslušnosti Ukrajiny prostřednictvím orgánu vnitřních věcí dle místa přihlášení bude tento doklad vydán. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem č. j. 61 Az 13/2013 ze dne 6. 11. 2015 zamítl a následná kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla zamítnuta pro nepřijatelnost. Ve správním spise je založen překlad přípisu konzulátu Ukrajiny v Brně ze dne 9. 2. 2018 adresovaného Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku-Místku, v němž je uvedeno, že „podle údajů o sdělení evidence a monitoringu informací o registraci místa pobytu Hlavní správy migrační politiky ve Lvovské oblasti nejsou žalobci a) a b) zaregistrováni ani vyřazeni z místa pobytu ve Lvovské oblasti, občanské průkazy také neobdrželi“. Dále se v tomto přípise uvádí, že žádné jiné údaje o těchto žalobcích nejsou a nelze potvrdit ani popřít jejich státní občanství Ukrajiny. Správní spis dále obsahuje fotokopie dokladů žalobce a to cestovního pasu SSSR, cestovního pasu žalobce č. X vydaného Ukrajinou dne 8. 6. 1978 a vojenské knížky žalobce č. X7 vydané dne 8. 10. 1979 a rodného listu žalobce.

8. Z napadeného rozhodnutí č. j. OAM-657/ZA-ZA11-2018 a z připojeného správního spisu téhož čísla jednacího krajský soud zjistil, že v případě žalobkyně b) se jedná v pořadí již o pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První žádost podala žalobkyně dne 1. 11. 1995 a řízení o této žádosti bylo ukončeno 29. 6. 1998 zamítnutím žaloby Vrchním soudem v Praze. Druhou žádost podala žalobkyně 3. 6. 2004, tuto žádost žalovaný zamítl

rozhodnutím ze dne 22. 7. 2005. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem č. j. 65 Az 289/2005 – 51 ze dne 19. 6. 2006. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku byla následně Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením č. j. 2 Azs 150/2006 – 48. Dne 5. 10. 2009 podala žalobkyně třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které žalovaný rozhodl dne 14. 10. 2013 tak, že se jí mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobkyně tehdy podala tuto žádost jménem svým i jménem tehdy ještě nezletilého žalobce P. J. Důvodem žádosti byla obava z návratu do vlasti, jelikož nemají žádné doklady, nejsou na Ukrajině přihlášení k pobytu a nemohou prokázat své občanství. Proto se v případě návratu obávají umístění do vazby. Žalobkyně L. J. se zároveň obávala pokračování pronásledování ze strany mafie a potíží souvisejících se zdravotním stavem svého syna. Žádost podala z důvodu legalizace svého pobytu v České republice. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 10. 2013 a následně byla zamítnuta Krajským soudem v Ostravě rozsudkem sp. zn. 61 Az 15/2013 ze dne 17. 12. 2014 žaloba žalobkyně proti tomuto rozhodnutí a dne 24. 6. 2015 byla zamítnuta její kasační stížnost Nejvyšším správním soudem usnesením č. j. 8 Azs 4/2015 – 60. Dne 6. 8. 2015 podala žalobkyně L. J. čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž žalovaný rovněž rozhodl dne 2. 3. 2016 tak, že jí mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V této žádosti žalobkyně tvrdila, že se na Ukrajinu nemá kam vrátit, nemá žádné doklady a že je baptistického vyznání. Dalším důvodem byla její obava z pokračujících potíží se soukromými osobami a z ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a z dopadu tohoto konfliktu na situaci v zemi, včetně přístupu ke zdravotní péči pro jejího nemocného syna P. Řízení o této žádosti bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2016 o neudělení mezinárodní ochrany. Žaloba žalobkyně proti tomuto rozhodnutí byla ukončena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61 Az 9/2016 ze dne 6. 12. 2016, který žalobu zamítl a usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 354/2016 – 16 byla pak odmítnuta kasační stížnost žalobkyně pro nepřijatelnost. V nynější páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 7. 2018 žalobkyně uvedla, že se chce uvést nové skutečnosti a to, že Ukrajina definitivně prohlásila, že o ní nemá zájem a nepovažuje ji za svého občana. Konzulát Ukrajiny dne 9. 2. 2018 informoval Policii ČR, že o ní nemůže uvést žádné informace a ověřit její občanství. Jako nežádoucí osobě jí hrozí vážná újma spočívající v umístění na neurčito do vazby. Jako další důvod uvedla žalobkyně svůj zdravotní stav s tím, že by v důsledku neposkytnutí zdravotní péče jí hrozilo nebezpečí vážné újmy. O této žádosti, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný tak, že řízení zastavil pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

9. Z rozhodnutí č. j. OAM-658/ZA-ZA11-K02-2018 a z obsahu správního spisu žalovaného OAM-658/ZA-ZA11-2018 krajský soud zjistil, že žalobce c) o mezinárodní ochranu požádal jednou v Polsku, v Norsku a v České republice podával tuto žádost popáté. Předěšlé tři žádosti podala jménem jako tehdy nezletilé osoby žalobkyně L. J., jakožto zákonná zástupkyně. Ta poprvé požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice svým jménem a jménem tehdy nezletilého žalobce dne 22. 3. 1996, žádost byla zamítnuta dne 15. 8. 1998 Vrchním soudem v Praze. Dne 3. 6. 2004 podala žalobkyně L. J. jménem svým a jménem nezletilého žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto dne 22. 7. 2005 tak že jim mezinárodní ochrana udělena nebyla. Třetí žádost byla podána matkou nezletilého žalobce dne 5. 10. 2009, přičemž

v této žádosti uvedla, že se na Ukrajinu vrátit nemůže a nechce. Zkoušela si vyřídit pas, avšak může dostat pouze náhradní cestovní doklad pro návrat na Ukrajinu, což pro ni znamená vazbu, jelikož na Ukrajině nemá žádné vazby, žádný úřad jí nepotvrdil totožnost. Poukázala na to, že ani členové její rodiny nemají žádné doklady, nejsou na Ukrajině přihlášení k pobytu a nemůžou prokázat své občanství. Tuto žádost žalovaný rozhodl dne 14. 10. 2013 neudělením mezinárodní ochrany. Následně žalobkyně L. J. svým jménem a jménem nezletilého žalobce P.J. podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem sp. zn. 61 Az 15/2013 a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla dne 24. 6. 2015 odmítnuta Nejvyšším správním soudem pro nepřijatelnost. Dne 6. 8. 2015 podal žalobce P.J. čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvody této žádosti uvedl, že se narodil v České republice, chodí zde do školy, umí jazyk a cítí se být Čechem. V České republice žijí jeho nejbližší příbuzní a sourozenci, kteří zde získali doklady k pobytu. Poukázal na to, že mu byla diagnostikována Crohnova choroba, pro kterou musí docházet pravidelně každého půl roku na kontroly. Chtěl by zde zůstat s bratrem O. a dodal, že na Ukrajině berou všechny do armády a jeho by určitě chtěli odvést taky, nemá žádné doklady a neumí tamní jazyk. O této žádosti žalovaný vydal následně rozhodnutí dne 2. 6. 2016 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61 Az 8/2016 a následná kasační stížnost byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem dne 15. 2. 2017 pro nesplnění podmínek řízení o této stížnosti. Nynější pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tím, že Ukrajina dala najevo, že o něj nemá zájem a nepovažuje ho za svého občana. Dne 9. 2. 2018 informoval konzulát Ukrajiny jeho rodiče, že nelze ověřit jejich občanství a k žádosti o informace stran jeho osoby se tento konzulát nevyjádřil. Podle žalobce to svědčí o tom, že ho Ukrajina odmítá přijmout. V případě návratu mu hrozí vážná újma spočívající v umístění do vazby jako osoby bez státní příslušnosti a nebyla by mu poskytnuta žádná právní, sociální ani zdravotní pomoc.

10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

13. Podle ust. § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o mezinárodní ochraně zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

14. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

15. Žalobce a) tedy poukázal na to, že nemůže prokázat své občanství a že nedisponuje platným dokladem vydaným ukrajinskými státními orgány, v souvislosti s tím vyslovil obavu z hrozící vážné újmy v případě nuceného návratu. Krajský soud k uvedenému musí poznamenat, že se ke stejné námitce vyjadřoval v dřívějších rozhodnutích ve věcech žalob žalobců proti rozhodnutím žalovaného o udělení mezinárodní ochrany. K obavám žalobců, že po návratu na Ukrajinu z důvodu absence průkazů totožnosti a cestovních dokladů budou omezeni na osobní svobodě a umístění do vazby, odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 101712/2015-LPTP ze dne 9. 7. 2015, podle které mohou občané Ukrajiny od října 2012 zažádat o cestovní doklad na kterémkoliv oddělení Státní migrační služby bez ohledu na místo trvalého bydliště (viz rozsudek č. j. 61 Az 8/2016-45 ze dne 6. 12. 2016). Ve správních spisech žalobců je založena další informace MZV ČR č. 115645/2017-LPTP ze dne 17. 10. 2017, podle které každý občan Ukrajiny, který pozbyl doklady na území ČR a nemá povolení k pobytu v ČR, může obdržet na ukrajinském zastupitelském úřadě náhradní cestovní doklad (průkaz pro návrat na Ukrajinu – Certificate for Return to Ukraine) pro vydání tohoto dokladu je třeba prokázat občanství Ukrajiny a registraci na území Ukrajiny (úřad v takovém případě obvykle žádá tzv. vnitřní pas, ve kterém jsou uvedeny všechny potřebné údaje). V případě,

že žadatel nemá k dispozici doklad nebo jeho kopie, žádá úřad Státní migrační služby Ukrajiny o ověření občanství a registraci zmíněné osoby. Žalobci v průběhu správního řízení ve věci svých žádostí o mezinárodní ochranu předložili a následně v žalobách poukazovali na shora citované sdělení konzulátu v Brně ze dne 9. 2. 2018. Z jeho obsahu krajský soud zejména zjistil, že žalobci nejsou zaregistrováni ani vyřazeni z místa pobytu v oblasti, ze které pocházejí, v důsledku čehož u nich nemůže konzulát potvrdit ani popřít občanství Ukrajiny. Podle žalobců jejich země původu „z nepochopitelných důvodů tají informace o jejich existenci a mají tak obavy z vážné újmy v důsledku nuceného návratu“. S uvedenými žalobními námitkami nemůže krajský soud souhlasit. Ve správním spise žalobce a) jsou založeny fotokopie jeho osobních dokladů, tak jak shora uvedeno, jímž by ukrajinským orgánům i v případě závad v registraci obyvatel byl schopen prokázat své státní občanství Ukrajiny. Kromě toho lze naprosto souhlasit s názorem žalovaného, který odkázal na Zákon Ukrajiny o občanství Ukrajiny č. 2235/III ze dne 18. 1. 2001 (v platném znění po novele 2011). Z článku 19 tohoto zákona vyplývá, že důvody pozbytí občanství Ukrajiny jsou dobrovolné nabytí občanství jiného státu občanem Ukrajiny, nabytí občanství Ukrajiny následkem podvodu, úmyslného podání nepravdivých údajů nebo falešných dokladů anebo dobrovolný nástup na službu do armády jiného státu, která v souladu s legislativou daného státu není vojenskou povinností nebo alternativní (nevojenskou) službou. Ani o jediném z těchto důvodů se žalobce a) nezmínil. Z uvedeného plyne, že žalobce má možnost získat na ukrajinském zastupitelském úřadu náhradní cestovní doklad a pokud není v místě bývalého pobytu ve Lvovské oblasti Ukrajiny zaregistrován, je nepochybně schopen doklady, které má k dispozici, prokázat občanství Ukrajiny, které ve smyslu výše uvedené zákona o občanství Ukrajiny nepozbyl. Není možno proto souhlasit s tím, že na základě poukazovaného sdělení ukrajinského konzulátu v Brně hrozí žalobci vážná újma v případě jeho návratu do země původu. Odkaz na toto sdělení nemůže být ani v případě žalobců b) a c) považováno za důvodnou žalobní námitku proti rozhodnutím žalovaného, jímž byla řízení ve věci jejich žádostí o mezinárodní ochranu zastavena pro nepřípustnost těchto žádostí. Sdělení ukrajinského konzulátu nijak totiž nezpochybňuje závěr o tom, že tito žalobci ve svých žádostech neuvedli žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu odůvodňující opětovné vedení správního řízení respektive opětovné posouzení, zda se jedná o důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 téhož zákona. Ani tito žalobci v průběhu správního řízení neprokázali, že by pozbyli státní občanství Ukrajiny z důvodů uvedených ve shora citovaném zákonu o občanství Ukrajiny.

16. Soud s ohledem na shora uvedené shledal žaloby jako nedůvodné, a proto je podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zamítl, přičemž ve věcech samých rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. tímto rozsudkem bez jednání.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že v řízení úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.
18. Ustanovenému advokátu žalobců náleží odměna za zastupování tří žalobců za 2 úkony právní služby (převzetí věci a písemné doplnění žaloby) po 3 100 Kč snižovaná o 20%, [dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif), ve znění pozdějších předpisů] a 2 režijní paušály po 300 Kč k uvedeným úkonům právní služby dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, celkem tedy odměna činí 15 480 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 4. října 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce